

COLUMN MEIJERING MEKKERT 2015

**December 2015,
Culinaire twist**

Het is een doordeweekse avond. Junior 1, wederhelft en ikzelf zitten aan tafel. De pot schaft een restje zondagse soep aangevuld met kapucijners met spek en stroop. Junior 1 kan de soep amper doorstaan en valt gretig aan op de kapucijners. "Oh lekker!" jubelt hij. Tevreden glimlachend bevestig ik vragend: "lekker?" en verplaats onderwijl mijn blik naar wederhelft. Dat had ik beter niet kunnen doen. "Mwoah" antwoordt mijn Neanderthaler geringschattend. "Luie wijven kost" durft hij er nog aan toe te voegen. Zijn arrogantie is kort en snel bindt hij in als zijn blik de mijne treft. "Ach" poogt hij me beter te stemmen, "best lekker hoor voor een keer..." Maar het is te laat. De toon is gezet en dankbaar grijp ik de gelegenheid aan hem te wijzen op ZIJN culinaire tekortkomingen. Ik stel voor HEM een tijdje verantwoordelijk te maken voor de dagelijkse pot. "Zullen we eens zien hoe je dat vergaat" schamper ik er nog achteraan.

Na het eten is de opwinding enigszins gezakt en wederhelft begeeft zich naar de plaatselijke super voor een boodschapje. "Zal ik eten voor morgen meenemen?" biedt hij schuldbewust aan. "Nou graag" accepteer ik de wankele vrede. "Moet je even zeggen wat ik moet halen" zegt hij onzeker. "Och, kies jij maar" fluister ik vals. Maar deze vrijheid valt hem te zwaar en uiteindelijk keert hij voedselloos huiswaarts. En dankbaar grijp ik deze onverwachte kans aan hem te wijzen op deze tekortkoming. Heerlijk!

Arme wederhelft...
Bianca

**November 2015,
Mobiele eenheid**

Na een dag hard werken fiets ik met blij gemoed huiswaarts. Dat blijde gemoed verdwijnt echter al snel bij het betreden van de oprit. De fiets van junior 1 staat pal voor de deur geparkeerd. Achterop bevindt zich zijn goedgevulde boekentas, zijn jas hangt over het stuur.

Zuchtend wurm ik me langs de fiets en stap ik naar binnen. Bij het openen van de deur schalt me luide muziek tegemoet. Ik loop op het lawaai af. Binnen zit 1 aan tafel met zijn telefoon in de hand. De pyjamabroek die hij vanmorgen toen ik het huis verliet nog aan had ligt naast de tafel op de grond. Het bijbehorende shirt ligt een eindje verderop voor de deur. Op tafel staat een beker, omringd met kruimels en een lege verpakking die vanmorgen nog goed gevuld was met koekjes.

"HALLO!" schreeuw ik tegen zijn kruin. Sinds 1 in het bezit is van een mobiele telefoon communiceren we namelijk slechts nog met zijn kruin. Gezicht en ogen zijn permanent gericht op het beeldscherm van zijn mobieltje.

Ook zijn hersens zijn gefocust op het mobieltje waardoor het moeilijk schakelen is naar alle opvoedkundig verantwoorde teksten die zijn ouders uiten. "ZET DIE ****HERRIE UIT!" schreeuw ik andermaal.

Junior 1 zet de muziek uit en richt voor de verandering zijn blik op mij. "ZÓ, wat doe je boos!!!" durft hij mij te verwijten. Wat mij bijna doet ontploffen van woede. "Waarom ben jij niet met je huiswerk bezig? En die pyjama die gooi je zo op de grond? En je kunt toch je fiets fatsoenlijk neerzetten en de tas en jas eraf halen?!" zo bouw ik mijn woede ordelijk op. Waarna junior 1 boos naar zijn kamer stampt begeleid door luide muziek.

De jas en tas blijven waar ze waren, en zo is er weer een mooie dag ten einde gekomen.

Morgen een nieuwe, ik kan niet wachten.
Bianca

**Oktober 2015,
Verjaardag**

De verjaardag van junior 2 is aanstaande en al ver van tevoren zijn we in rep en roer. Allereerst het cadeau. Twee wenst de onlangs uitgekomen voetbalgame te ontvangen en het liefst al geruime tijd voor hij verjaart. Omdat wederhelft ook kan niet wachten vindt mijn nee geen enkel gehoor. De game wordt aangeschaft, uitgepakt en naar hartenlust benut.

Getergd stort ik mij daarom op de catering. Al dagen voor de verjaardag begin ik met het inslaan van ingrediënten voor hapjes, drankjes, taart en versiering. De nerveuze constatering van wederhelft dat onze rekening te leeg en de provisiekast te vol raakt deert me niet en vlak voor de grote dag sla ik aan het bakken alsof mijn leven er vanaf hangt. De taarten zijn klaar en een dag later is het dan eindelijk zover, junior 2 verjaart. 's Middags zal de visite verschijnen dus de ochtend wordt besteed aan de voorbereidingen. Wederhelft en junior 2 worden vriendelijk doch dringend verzocht te helpen rijgen, wassen en snijden. Als dat klaar is moet er nog gepoetst worden en een uur voor de visite arriveert zijn we klaar met alles en vooral met elkaar. Maar we vermennen ons en in schijnheilige harmonie heten we de gasten van harte welkom.

Toch is de sfeer goed, de cadeaus beter en het eten en drinken het best. En als iedereen uiteindelijk huiswaarts gaat zijn we trots. En terwijl wederhelft de slagroom van de kastdeur poetst en ik een knakworstje uit de bloemenvaas vis kijken we elkaar aan en besluiten we: dat ging best goed dit jaar...

Volgend jaar weer?
Bianca

**September 2015,
Vrijheid**

Ineens is junior 1 twaalf en na acht vliegensvlugge jaren heeft hij de basisschool vaarwel gezegd. De vervolgopleiding bevindt zich 10 kilometer verderop en al voordat het nieuwe schooljaar begonnen is lonkt de vrijheid.

Als tijdens de zomervakantie dan ook de jaarlijkse wielerronde plaatsvindt in de toekomstige werkplaats van 1 wenst hij deze ouderloos te bezoeken. Eén van zijn "broers voor het leven", stelt voor om het evenement met alle vrienden te bezoeken. Het bezoek zal plaatsvinden tot in de avonduren en vervoer gaat per fiets. "Mam, mag ik mee?"

vraagt 1. "ZE zijn vorig jaar ook al geweest" voert hij de druk op. Het is me duidelijk: hij zet hoog in. "Ik wil eerst met je vader overleggen" win ik tijd. Na overleg met wederhelft en één van de andere moeders besluiten we dat het mag. Maar: "alleen als alle broers mogen, jullie samen blijven en voor het donker thuis zijn" stellen we als voorwaarde.

Als de bewuste datum naderbij komt blijkt dat er ook ouders met de broers mee wensen te gaan. "Onacceptabel" vinden 1 en beste vriend G en snel gaan ze op zoek naar alternatieven. Gelukkig vinden ze nog twee oud-klasgenoten, geen broers maar zusters, die geheel onverwachts ook een passie voor wielrennen blijken te hebben. Snel worden onze opgelegde voorwaarden aangepast aan deze personele wijziging, en een afspraak wordt geregeld.

Met kleding en haar in de plooi en omringd door de geur van "zwoele verleiding" vertrekken 1 en G uiteindelijk op de fiets richting het afgesproken vertrekpunt.

Onze avond duurt lang en gespannen zien wij uit naar de thuiskomst. En als ze eindelijk, vlak nadat de duisternis is gevallen weer thuis komen halen we opgelucht adem.

Voorlopig althans...
Bianca

Juni 2015, Vakantie

Het is juni en de vakantie treedt met rasse schreden nader.

Al sinds de zomer van 2014 pogen we overeenstemming te bereiken.

"We" zijn in dit geval wederhelft, junior 1 en 2, zus- en zwagerlief, nichtjes 1 en 2 en ikzelf.

Voor wederhelft en mij staan accommodatie en tijdstip vast. Voor nichtje 1 en 2 staat tijdstip vast, dit in verband met streetdance-activiteiten waarbij aanwezigheid van nichtjes onontkoombaar is. Aansluitend daarop heeft zwagerlief daarom zijn vakantie vastgelegd, die qua tijdstip niet overeenkomt met die van ons. Maar zowel onze als zwagers vakantieperioden liggen muurvast. Er zit niets anders op dan dat we elkaar gaan overlappen.

Dan de bestemming. Wederhelft wenst niet te lang in de auto te zitten. Zijn wens is onverenigbaar met die van junior 1 die ver weg wil. Naar het warme deel van Frankrijk of Italië. Zwagerlief wenst water, zuslief wenst zon, ikzelf wens voornamelijk vrede op aarde.

Samengevat komt het erop neer dat we op zoek zijn naar een rustig, zonnig strandparadijs op maximaal 300 kilometer afstand. En dat het liefst zo goedkoop mogelijk natuurlijk. Uiteindelijk doen we allemaal water bij de wijn en vinden we een zeer acceptabele camping op zeer acceptabele afstand tegen een zeer acceptabele prijs.

Alleen die zon, die kunnen we niet vast leggen.

Op hoop van zegen dan maar.

Bianca

Mei 2015 Band of brothers

Het is een doordeweekse ochtend, het uitgelezen moment voor junior 1 en 2 om ruzie te maken. Ongewild laat ik me in de ruzie trekken en ik neem het op voor 2 die in mijn ogen wordt gesard door zijn pre-puberende broer. Die denkt daar allicht heel anders over waardoor 1 en ik lijnrecht tegenover elkaar komen te staan. Een dramatisch afscheid is het gevolg en met een zere keel wegens maximale benutting van mijn stembanden fiets ik naar mijn werk.

's Avonds treffen we elkaar thuis. Dag 1 zeg ik rustig terwijl 1 naar binnen schuifelt en me schichtig aankijkt. "Dag", prevelt hij. "Kom eens hier", zeg ik. Hij schuifelt naderbij en ik sla mijn armen om zijn onwillige lichaam. "Maken jullie het goed?" hoor ik 2 achter ons. "Dat probeer ik", zeg ik. Dat is aanleiding voor 1 om zijn armen om mij heen te slaan en ik voel hem ontspannen. Even geniet ik van dit gelukzalige momentje. Totdat de stem van 2 achter mij snerpt: "Ja, IK ga ECHT geen sorry zeggen hoor." Ik voel 1 verstijven en sis tegen 2 dat hij zijn mond moet houden. "Nee hoor," gaat 2 door, "want 1 zei dit en deed dat en IK heb niks gedaan!"

En voor ik het weet is het een doordeweekse avond. Het uitgelezen moment voor junior 1 en 2 om ruzie te maken ...

Bianca

Mei 2015, Scha(n)de!

Het is vrijdagavond en zoals iedere vrijdagavond wordt junior 2 verwacht bij het orkest. Als vaste chauffeur houd ik hier altijd rekening mee. Wederhelft daarentegen was het even vergeten en heeft de auto onder de carport gereden. In onze grote haast, junior 2 en zijn moeder zijn neurotische op-tijd-komers, raak ik met de buitenspiegel de regenpijp en de spiegel klappt naar achteren. Verschrikt kijk ik opzij naar 2, maar hij oogt of hij het niet gemerkt heeft. Dat biedt perspectief, indien ik eventueel met de billen bloot moet kan ik nog altijd mijn verhaal in mijn voordeel ombuigen.

Bij het lokale orkestgebouw laat ik 2 uit, help hem met z'n spullen en keer ik terug naar de auto. Gelukkig is er geen publiek present waardoor ik het aandurf de buitenspiegel aan een grondige controle te onderwerpen. Soepel klappt deze weer terug in zijn oorspronkelijke stand. Er is niets te zien en langzaam hervindt mijn hart haar normale ritme.

Eenmaal thuis maak ik echter een kapitale fout. Ik word overmoedig en vertel wederhelft de waarheid. Als door een wesp gestoken springt hij op van zijn stoel onderwijl uitroepend: "WAT???! De auto beschadigd??" En terwijl ik hem op boze toon tot normaliteit maan rent hij naar buiten om zijn kostbare bezit te aanschouwen. Zoals verwacht ontwaart ook hij geen schade en kan zijn lijf herstellen van de schrik. Sindsdien laat hij geen kans onbenut mijn povere rijvaardigheid te benadrukken.

Voorlopig laat ik hem, maar mocht ik hém binnenkort betrapten op een fout, dan is hij van mij. Hij is bij deze gewaarschuwd...

Bianca

**April 2015,
CULTUUR**

Het is (school)vakantie en ter compensatie van wintersportende vriendjes zien wederhelft en ikzelf ons genoodzaakt "iets leuks" te ondernemen met junior 1 en 2. Na lang beraad besluiten we "een dagje Deventer te doen".

"Dat is een leuke Hanzestad, met allemaal mooie straatjes en panden", doceer ik. "Dan kunnen we een mooie stadswandeling maken en misschien nog even in het centrum rondkijken," zo ga ik verder. Of er ook winkels zijn, onderbreekt junior 1 mijn betoog. "Ja die zullen er best zijn", antwoord ik. Junior 1 grijpt mijn antwoord aan om zijn spaarpot te controleren op inhoud. Hij wenst zijn zuurgespaarde euro's aan te wenden ter stimulering van de Deventer economie. Junior 2 die het idee niet kan verkroppen dat 1 zijn inventaris uitbreidt en zichzelf niet, ziet zich daarom genoodzaakt ook zijn spaarpot te ledigen. Met goedgevulde portemonnees gaan we derhalve uiteindelijk op pad.

In het mooie Deventer aangekomen wensen 1 en 2 zo snel mogelijk het (winkel)centrum te bereiken. Wederhelft en ik doen nog een halfslachtige poging ze de IJssel te laten zien, maar na één blik op de rivier ("ja, mooi hoor...") is er geen houden meer aan. Het geld dient nu direct te worden omgezet in producten. Een Boeddhistische kralenketting (junior 2), een zakmes (junior 1) en 4 goedgevulde broodjes (1, 2, wederhelft en ikzelf) later kunnen we huiswaarts keren.

Heerlijk, zo'n dagje cultuur opsnuiven.

Bianca

**Maart 2015,
ZOMERHERINNERING**

Het is vakantie en we sluiten een dagje strand af. Wederhelft, junioren en ikzelf zetten ons neer op het terras van een hippe strandtent en bestellen een drankje. Het is bloedheet, mijn hoofd is rood, mijn lijf en leden nat en het zand knarst waar het niet gaan kan. Maar het leven is goed.

Naast ons strijkt een jonge vrouw neer. Ze is alleen en ze is niet alleen jong en mooi, maar oogt opvallend koel en droog. Ze ziet eruit alsof ze net een fotoreportage voor een modeblad heeft afgerond. De serveerster brengt haar een hip ogend drankje dat ik niet ken en ze zet haar grote koptelefoon op. Verscholen achter mijn zonnebril gluur ik naar haar. Ze sluit genietend haar ogen, nipt van haar drankje en heft haar gezicht naar de zon. En terwijl ik een zweetdruppel in mijn lauwe bier hoor vallen registreert mijn oog een grote schaduw boven me. Ik kijk op en zie hoe een grote meeuw een natte witte kwak op de grond laat vallen, precies voor mijn voeten.

Ik schiet omhoog uit mijn stoel en maan wederhelft en junioren hetzelfde te doen. Het is tijd om te gaan, de vakantie is voorbij.

Bianca

**Januari 2015,
Kerst 2014,**

De dag nadat de goedheiligman zijn biezen heeft gepakt duiken her en der de eerste kerstbomen in mijn blikveld op. Naarmate de week vordert voel ik de boomdruk toenemen en ik neem mezelf voor deze klus komend weekend te klaren. De betreffende zaterdag heeft wederhelft uitgekozen als uitermate geschikt om een dag te verdwijnen, ik sta er dus alleen voor. Gelukkig ben ik in het bezit van twee liefhebbende kinderen die mij maar wat graag met dit gezellige werkje willen helpen. De bewuste zaterdag komt en junior 1 moet voetbal trainen. Mijn vizier richt zich dus op 2.

Eerst moet er muziek gemaakt worden maar daarna is hij van mij. Tenminste... Mijn "Ga je even met mij mee een kerstboom halen?" wordt ontkennend beantwoord waardoor ik mij genoodzaakt zie mijn verzoek te herhalen, ditmaal in bevestigende vorm. "Je gaat even met mij mee een kerstboom halen!" Omdat hier andermaal negatief op wordt gereageerd voer ik de druk zo ver op dat ik uiteindelijk in woede ontvlam. Waarna ik naar de auto been, achternagezeten door 2 die onderwijl uitroept: "Ik GA wel meeeee!" En terwijl ik het gaspedaal stevig intrap en in volle vaart van de oprit afscheur roep ik door het openstaande raampje: "Laat maar zitten, het HOEFT AL NIET MEER!!!"

Als ik later terugkeer met boom is de opwinding gedaald. Schuldbewust planten 2 en ik samen de boom in een mooie mand. En 's middags versieren we de boom samen met junior 1 en drinken we warme chocomelk ("Kijk eens Twee! Oh, dank je wel mama!") met marshmallows. Alles geheel in de traditie van kerst. Het is tenslotte vrede op aarde!

Bianca